

Istentisztelet 2023. október 29-én

Milyen örökséget hagy Krisztus gyermeke?

Énekek: 175 329,2 421 462,1 410

Lekció: ApCsel 20,13-38

Pál Milétoszban elbúcsúzik az efezusi vénektől

[17](#) Milétoszból (Pál) elküldött Efezusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit. [18](#) Mikor azok megérkeztek hozzá, ezt mondta nekik: **Ti tudjátok**, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsiába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt: [19](#) szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek. [20](#) Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdetem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként. [21](#) Bizonyoságot tettem zsidóknak is meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről. [22](#) És most, íme, én a **Lélektől kényszerítve** megyek Jeruzsálembe. **Hogy mi ér ott engem, nem tudom**, [23](#) csak azt, hogy a Szentlélek városról városra bizonyoságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám. [24](#) **De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot**, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról. [2Tim 4,7](#) [25](#) **És most tudom, hogy közületek, akik között jártam, az Isten országát hirdetve, többé nem látja arcomat senki.** [26](#) Ezért bizonyoságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenki vérértől tiszta vagyok. [27](#) Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát. [28](#) Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett. [29](#) **Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját,** [30](#) sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik hazugságokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat. [31](#) Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat. [32](#) Most pedig **Istenre bízlak titeket és kegyelme ígéjére**, akinek **van hatalma** arra, hogy építsen és örökséget adjon a szentek közösségében. [33](#) Senkinek ezüstjét, aranyát vagy ruháját nem kívántam, [34](#) sőt ti jól tudjátok, hogy a magam szükségleteiről meg a velem levőkéről ezek a kezek gondoskodtak. [35](#) Mindezekben megmutattam nektek, hogy milyen kemény munkával kell az erőtlenekről gondoskodni, megemlékezve az Úr Jézus szavairól. Mert ő mondta: „**Nagyobb boldogság adni, mint kapni.**” [36](#) Miután ezeket elmondta, mindnyájukkal együtt térdre borulva imádkozott. [37](#) Valamennyien nagy sírásra fakadtak, Pál nyakába borultak, és csókolgatták őt. [38](#) Különösen azon a szaván szomorodtak el, hogy többé nem fogják őt viszontlátni. Azután kikísérték a hajóhoz.

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Fil 1,21

Kedves Testvéreim!

Ezekben a napokban sűrűn szembesülünk az **elmúlás** tényével, közelebb kerül hozzánk az élet és halál kérdése, és talán ilyenkor könnyebb elfogadni, ha beszélünk

róla. Ugyanis kimondottan veszélyes és lelkileg **káros**, ha ki-ki csupán a maga vágyai és elképzelései meg mindenféle külső hatás és információ alapján **alakít ki magának** valamiféle mennyei világot, mert ez hamis. Pedig **a mennyet Isten készítette el** az **Őt szeretőknak**, azoknak, akik az Úr Jézus érdeméért elfogadták bűneik bocsánatát és elindultak utána a keskeny úton, a boldog cél felé.

Ezért nagyon fontos, hogy Isten igéjében keressük és fogadjuk el a szükséges lelki útmutatást és eligazítást, mert könnyen **el lehet csúszni** hamis tanítások felé. Az Ige most az evangélium igazsága mellé konkrét példát is kínál Pál apostol személyében arról, hogyan viszonyuljon ehhez a kérdéshez az Úr Jézus Krisztus gyermeke.

A felolvasott igeszakaszban az apostol elbúcsúzik az efézusi gyülekezet vezetőitől. Magához kéreti őket és eléjük tárja azt a **lelki örökséget**, amit maga után hagy. Nyugodtan mondhatjuk, hogy **testamentumot** ad át nekik. Ennek **egyik** részében Pál hiteles bizonyágtétele van mind arról, ahogyan **élt** és amit **hirdetett** közöttük. Mindezt az teszi hitelessé, **ahogyan az élete közelgő vége felé tekint...** Ennek az örökségnek a **másik** része pedig a megőrzéséhez, azaz megéléséhez szükséges **emlékeztető intelmeket** tartalmaz.

Kedves Testvéreim! Elgondolkodtat-e minket, hogy vajon **milyen örökséget hagyunk** magunk után? Bölcs dolog, ha valaki ezen a téren rendelkezik és rendezi, amit lehet. Végrendelkezik, esetleg életében odaadja azt, amit valakinek szán és örülhet az ő örömének. De a tárgyi, anyagi dolgokon túl én most a sokkal fontosabb **lelki örökségre** gondolok. Arra, ami az ember életének, hitének, hűségének, Istennel való járásának a jó példája. Ami **követésre méltó**, és nem kell szégyellni. Pál lelki öröksége, amire itt hivatkozik, gazdag és követendő.

A Zsidókhoz írt levélben van egy figyelmeztetés: *„Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljetelek életük végére, és kövessétek hitüket”* (13,7). Arról szól ez, hogy a hívő ember életének **vége hitelesíti**, pecsételi meg a hitét, azaz mintegy bekoronázza. Az, hogy kitart mindvégig, adja bizonyítékát annak a reménységnek, hogy lehet és érdemes Krisztussal járnunk és Vele kilépni ebből a múltó életből. Mert akkor lesz látássá a hit és minden értelmet kap.

Pál apostol életének a végéről ugyan nem tudósít a Szentírás, de azt, hogy **hogyan készült** rá és hogyan viszonyult saját elmeneteléhez, mindenképpen jó és buzdító látni nekünk is. Nekünk, akik nagyon meg tudjuk érteni az efézusi vének szomorúságát azon a szaván, hogy már nem fogják őt viszontlátni. Hiszen maga mondta nekik: *„És most tudom, hogy közületek, akik között jártam, az Isten országát hirdelve, többé nem látja arcomat senki”*. Azonban tegyük arra a hangsúlyt, hogy **hogyan élt közöttük?** Isten országát hirdelve! És amit hirdetett, azt ő maga is hűségesen, **hitelesen élte**. Teljes odaszánással. Nem hitegette őket

valamiféle ígéretekkel, hanem hirdette nekik Isten kegyelmét, amit maga is elfogadott, és amiből élt.

Kedves Testvéreim! Láthatjuk, hogy az apostol életének **mennyei távlata** volt. A bizalmát, mint valami horgonyt, nem földi dolgokba vetette. Sőt, Krisztusért **kárnak és szemétnak** ítélte mindent, amiben korábban bizakodott, hogy Őt megnyerje... Ezért lehetett békessége a zaklatások és üldöztetések között is, mert **túllátott** a halál okozta veszteségeken, hiszen tudta, hogy az Úr *Jézus Krisztus megtörte a halál erejét és az evangélium által világhosszra hozta az **elmúlhatatlan életet*** (1Tim 1,10). Ő ezt nemcsak hirdette, mint a rábízott feladatot, hanem **hitte, vallotta és élte** – és így hitelesítette az evangéliumot egész magatartásával.

Ezért tud most úgy búcsúzni, hogy **ő erősíti a többieket**. Eljött az idő, és nem akadályozza, hogy lazuljanak, sőt **szakadjanak a szálak**, amelyek ide kötik a földi léthez. Legyenek azok akár a szívének kedves emberek, hitbeli megtapasztalások vagy kapcsolatok, vagy maga az evangélium szolgálata. Pál **Jézusnak rendelt alá mindent**, hogy végül Ő legyen minden a számára, hogy a mulandót elnyelje az élet. Ennek pedig az eszköze a halál. Ezért mondja másutt, amit az efézusi vének itt tapasztalnak: *„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.”*

Sokszor látjuk, hogy valakinek a munkája, a hobbija vagy **pl. a sport az élete**, ami nélkül nem látja további értelmét a létezésének. Valakinek ilyen a társa, a gyermeke, vagy bármi, ami kitölti az idejét és betölti az egész lényét. Egy idős asszony mondta el egyszer, hogy *drága életemnek* szólította mindig a férjét. Aztán amikor hirtelen megözvegyült, akkor ismerte fel bűnbánattal, hogy az Úr Jézus gyermekeként ez helytelen volt tőle, egyedül Neki mondhatta volna, hogy Életem.

Helyesen mondja Pál apostol – tulajdonképpen minden hitben járó embernek így kellene élnie, eszerint az örökség szerint. Vele van, Benne nyert értelmet az életem. Hiszen *„Halálban, éjben vártam én, felkelt a Nap rám Véled”*. Az apostol Krisztusban nyert új életet, most már nem földi dolgokhoz, hanem Őhöz ragaszkodik: *nekem az élet Krisztus*. A Tőle kapott és Vele való élet pedig nincs alávetve az elmúlásnak, és nem fejeződik be a halállal. Lehet, hogy az apostolt már nem fogják ebben az életben viszontlátni, de Krisztus él és Benne ő is.

„Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Élet és halál kapcsolatát milyen sajátosan látja Pál. Jól értsük, amit az apostol mond: **a meghalás nyereség. Nem a halál**. A halál bizony **ellenség** és nem barát. Viszont **legyőzött** ellenség, akkor is, ha az **utolsó**, a köztünk legtovább ittlévő. **Jézus győzelmet vett** rajta a kereszten: feltámadásával legyőzte a halált. De a meghalás, ami a földi versenypályán való futást lezárja, **eszköz**, amely által az ember a célba érkezik.

Kedves Testvéreim, ilyen volt a Pál apostol után maradt lelki örökség is, így tekintett ő az elmenetelre: *„Vágyódom elköltözni és a Krisztussal lenni, mert ez sokkal*

jobb mindennél, de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak...” - írja Filippibe (1,23-24).

Talán nagyon meghökkentő lesz, amit mondok. A múltkor mondta valaki nálunk, hogy: „A legjobb, ami egy hívő embert érhet, ha meghal”. Hogyan értsük ezt? Úgy, hogy valójában akkor teljeseedik be a hite, amikor kilép ebből a földi életből, akkor válik számára valósággá az, ami addig csak ígéret volt. Hiszen akinek az élet Krisztus, annak a meghalás nyereség. Ezért élhet abban a félelem nélküli várakozásban, hogy a java még hátravan. Hogy vagyunk mi ezzel? Mennyire Krisztus az élet a számunkra?

Bárcsak ez a *Krisztussal lenni sokkal jobb mindennél* így lenne természetes valósággá az életünkben, ahogyan arról az apostol vallott! Keressük úgy a Vele való kapcsolatot, hogy ezt kimunkálhassa bennünk. Ahogyan egy tavaly elhunyt testvérünk tekintett úgy – ahogyan ő mondta – „a boldog cél” felé, hogy „úgy várom, hogy az Úr Jézus mivel fog engem meglepni.” Adja az Úr, hogy azt az életet élhessük Vele, amely így lesz élő hitté, reménységé. *Ámen*

HA MENNI KELL

Ha menni kell,
mondjál rá igent,
mint aki rég tudja, hogy ez a rend,
ha menni kell.

Ha menni kell,
utadhoz kérj erőt,
s hálával állj meg majd az ÚR előtt,
ha menni kell.

Ha menni kell,
ne vígy mást, csak hitet,
nem leszel ott híjával semminek,
ha menni kell.

Füle Lajos